

כל כתבי הקודש

יו"ל ע"י הועד לשמירת כתבי הקודש מבזיון ואיבוד ח"ו D855192@gmail.com

בחייב הזהירות בכבוד כתבי הקודש

מצינו בדברי חז"ל שחרדו וזוהרו שלא לכתוב שמות הקדושים וכתבי הקודש במקום שעלולים להגיע לידי בזיון, ואמרו שבת קט"ו ב' כותבי ברכות כשורפי תורה שמא תהא שריפה בשבת ולא יוכלו להצילם.

ובסוכה נ"ג א' איתא שבשעה שכרה דוד שיתין צף התהום למעלה ובא לשטוף את כל העולם, העולם הולך ליחרב, ודוד ידע שאם יכתוב "שם" על חרס ויזרוק, ינוח התהום, אבל דוד לא יודע אם מותר, ושאל מי יודע האם מותר, ואף אחד לא ענה לו, ואמר שכל מי שיודע ואינו אומר יחנק בגרונו, ואז אחיתופל הוכיח שמותר כדי לעשות שלום לכל העולם כולו, עיי"ש. הנה דוד המלך וכל ישראל נמצאים בפחד נורא, כל העולם עומד לטבוע, העולם הולך ליחרב, אבל צריך ראייה שמותר לכתוב שם ולזרוק לצורך כך, ועד שמוצאים ראייה לא כותבים.

ובראש השנה י"ח ב' איתא שג' בתשרי הוא יום שאסור להתענות בו משום שבאותו היום ביטלו את האזכרות מן השטרות, שלאחר שגזרה מלכות יון גזירה שלא להזכיר שם שמים על פיהם, ושיכתבו על קרן השור אין לנו חלק בו, וכשגברה מלכות חשמונאי ונצחום התקינו בני ישראל לעצמם לקדש שם שמים, וכנגד הבזיון שהיה קודם לכן תיקנו שיהיו מזכירין שם שמים אפילו בשטרות, וכך היו כותבים בשנת כך וכך ליוחנן כהן גדול לא' עליון, וכששמעו חכמים בדבר אמרו למחר זה פורע את חובו ונמצא שטר מוטל באשפה וביטלום ואותו היום עשאוהו יום טוב, ופרש"י שבקושי יכלו לבטל היות והעם כבר נהגו, וכששמעו חכמים ובטלום הוכשר הדבר בעיניהם ונחשב להם לנס ועשאוהו יום טוב, - העם החזיקו את זה למצוה, ולכן היה צריך לנס להצליח לבטל מהם את הענין הזה לכבוד שמים.

ומה שקורה כהיום לא יאומן כי יסופר היאך מתגוללים פירושים על התורה ושאר דברי תורה בכל מקום בבזיון, וכל מי שפוקח עיניו ונותן קצת ליבו ע"ז ימצא כסדר דברי תורה

ואלו מהדברים הצריכים שמירה

ראוי לכל בן תורה לכתוב את חידושו במחברת כרוכה ולא בדפי דפדת שהרבה פעמים נאבדים ומתגוללים בבזיון. [גם טיוטה אפשר לכתוב במחברת פשוטה וזהו כבוד התורה].

הדפסת עלונים ודפי ד"ת אף אם הותר לצורך מ"מ ראוי לבדוק כמה נצרך בכל בית כנסת ולחלק בערך לפי הצורך ולא לחלק בלי חשבון שסופם הולכים לאיבוד בבזיון, ויותר כבוד הוא שמחלקים במידה ולא בלי חשבון.

אין היתר לכתוב בעיתון דברי תורה שבידוע שמאות ואלפים מגיעים לבסוף לאשפה.

אם מצלמים בבית כנסת (בעצרות וכינוסים) צריך ליזהר שלא יהי' בתמונה שם שמים החקוק על העמוד של הש"ץ וכהיום כבר זהירים לכסותו לפני שמצלמים. וכן כדאי לטשטש בתמונה את הפסוקים המצולמים מהפרוכת, לפני פרסום התמונה בעיתון וכיו"ב.

בחנויות צילום מסמכים אם יוצא צילום לא טוב ראוי לקחתו לגניזה כי מעטים הם החנויות שיש ברשותם גניזה ויש המתירים לעצמם לזרוק דפים שלא יצאו טוב לאשפה ר"ל, ונמצא שם שמים מוטל באשפה, חידושי תורה שעמלת עליהם כ"כ מתבזים ונאבדים.

אם אפשר לצלם ד"ת בצילום דו צדדי ולחסוך בדפי גניזה וריבויים.

סיכות הידוק קבועות בחוברות ודפים של ד"ת צריכים גניזה ככריכת ספר, ויש לזכור זאת כשמוציאים סיכות לצילום דפים.

מודעות אבל ר"ל צריך ליזהר בהם מכתובת פסוקים ואפשר לשנות קצת, ולא לגרום ח"ו לנפטר עוד חובות בדינו.

הזמנות לשמחות לא לכתוב פסוקים [או שלוש תיבות מהפסוק] ככתבם בלי שינוי כיון שרובם

נזרקים לאשפה.

נרתיקי לולבים וקופסאות אתרוגים הרשום עליהם פסוקים סופן להיזרק אחר הסוכות ע"י הגבאים או בני הבית, או שנשרפים הם ר"ל בשריפת חמץ עם הד' מינים. והחכם עיניו בראשו לקנות נרתיק ללא פסוק.

חלוקת ברכונים וכיו"ב בשמחות למזכרת, סגולה בדוקה לאיבוד שמות כי לרוב נשארים הרבה מהם ונזרקים ע"י מלצרים נכרים או שמתלכלכים כבר קודם בשאריות מזון.

פרסום כל דפי תפילות ולימוד בעצרות ונסיעות למקומות הקדושים וכיו"ב, מביא לידי בזיון שאין מקום גניזה מסודר באותם מקומות ואנשים דוחפים את הדף לבסוף בחורים וסדקים וע"ג גדרות עד שיפלו משם לאשפה.

ליזהר בדפי קשר של ילדים המלאים דברים הטעונים גניזה, וכן ציורי ילדים מצוי מאוד שנדפס שם פסוקים מהפרשה או מהמגילה וכיו"ב. ולמדפיסים נאמר לחינם יגעתם כי די בציור ואין טעם בהוספת הכיתו שעפ"י רוב אין הקטנים יודעים לקרוא והענין מובן גם בלי כתיבת דברי גניזה.

צ"ע על פרסום צילום דף ממגילת אסתר להראות הכתב כדי למוכרה, ואין מי שטורח להסיר המודעה לבסוף ולגנוזה.

מוטלים בבזיון, והרי בשביל שם אחד שלא ימחק כמעט נחרב העולם, וכאן התביעה היא עצומה ונוראה שהרי אין לזה יצר הרע גדול כל כך, ובמציאות לא יאומן, בלי סיבה בלי שום נסיון, בלי פיקוח נפש, בשביל עניינים של כל דהו, והכל מוכפל באלפי עותקים.

ובתשובת הרמב"ם הובאה ברבינו ירוחם ונפסקה בשו"ע יו"ד סי' רפ"ג ס"ד, הפליג מאוד בחומר האיסור לכתוב פסוקים ובפרט כשבאים לידי בזיון, ועיי"ש שאפילו שימוש בכתב אשורית הדבר מגונה להשתמש בו שימוש של חול, עיי"ש.

ומבואר שם שאפילו לא רצה להתיר לכתוב "גט" בכתב אשורית, וכן מרן הגר"ח בשטרי "כתובה" שרגיל להשתמש בהם והיו נדפסים בכתב אשורית הורה להחליף לכתב אחר כי לא משתמשים עם כתב של ספר תורה לעניינים אחרים.

ובפוסקים מבואר שהחמירו על תיבת שלו' שלא לכתוב משום שיש בה שמו של הקב"ה, וז"ל המשנה ברורה סימן פ"ד סק"ו וגם באגרת הרשות נכון שלא לכתוב שלום עם וא"ו רק שלם שמצוי לזרוק באשפות.

כתב הנודע ביהודה (או"ח תנינא סי' י"ז ד"ה ואם יש) דאין בזיון גדול יותר מגרם מחיקת השם.

עובדות הראשונים

מסופר על ר' נתן אדלר ז"ל רבו של החתם סופר שהי' דר בעיר הגדולה פפד"מ והי' דרכו בקודש לקנות במעות כל הדפים שנתלשים מספרים, [כל מה שנקרא "שמות"], וכל ימיו של אותו צדיק לא הי' נמצא בכל פפד"מ שיתגלגלו הדפים מספרים הנקראים "שמות" כי הי' קונה אותם במעות ושומרן בדרך כבוד ופיזר על זה הון גדול.

"לא אופל להמנע מלהעיר, כי הערות בקורת של הרב... שיחי - מקומן הנכבד בחוברת מיוחדת מצמן למצמן אבל אין מקומן יפה לכן במקום שהוא נתן והתורה בחינת שבוי, מלבד שסופן להיות תכריכ לחמאה",

(קוב"א ח"א קפ"ג).

מודעה שהתפרסמה בחנויות לצילום מסמכים

מצלם יקר

אם הינך מצלם דברי תורה, נא הקפד לקחת את שיירי הצילומים לגניזה וכן את הצילומים שלא הצליחו ולא להשאירם כאן שלא יגיעו לאשפה ח"ו.

וזהו אריכות הגלות, כל מקום שהזכרת שם שמים מצוי וכו' (נדרים ז' ע"ב) וכותבים השם בנייר מחוק, וכל ניירות מושלכים במקום אשפות, ועשו חז"ל (ר"ה י"ה ב') יו"ט בבטלם מבלי להזכיר שם בשטרות שלא יהיה מוטל באשפה, ומה נעשה אנן. והכל כי בעו"ה יראת שמים מתמוטטת אצלינו, ואין מורא הקב"ה אצלינו כמורא בשר ודם. פ"ר יערות דבש (ח"א - דרוש ד')